

Fakulta výtvarných umění Vysokého učení technického v Brně

akademický rok 2011/2012

**Vysokoškolská kvalifikační práce (ateliérová práce)
posudek oponenta**

Jméno a příjmení studenta: Kateřina Olivová

Název práce: Radost je cesta domů.

Mohla bych i plakat kdybych opravdu chtěla.

Posudek:

Kateřinina práce nikde nezačíná ani nekončí, je to životní proces. Vytvářet každých 14 dní performance je umělecký postup, který prakticky zkoumá Beuysovo tvrzení: "Umění je život."

Posuzuji tedy život Kateřiny Olivové. Performance (kterou jste právě shlédli) je výsečí ze života umělkyně, jež je uměleckým dílem sama o sobě. Život takové umělkyně je permanentní pokus o realizaci snu. V Bibli se praví, že tento náš hmotný svět je kamenem úhelným pro naše ideje. Svět je místo, kde potřeby duše kladené fantasií na stůl rozumu je třeba realizovat a tím ověřit v čase. Performance je vždy experiment se sebou samou s diváky i s prostorem konání. Někdy se situace vydaří podle představ umělkyně jindy ne. Můžeme si být jisti, že se něco jedinečného a neopakovatelného stane. Kateřina dost riskuje. Nastoluje extrémní situaci většinou úplně nahá. Nabízí nám svoje tělo, svoje myšlenky, představy, svůj dech, někdy i společně s přítelem a nejbližšími přáteli. Může přijít cokoliv, vše a nebo nic. Jak by řekl můj oblíbený profesor Aleš Veselý: "Je vše a potom taky vše." Něco a nic má u archetypu stejnou hodnotu. Kateřina tedy nečiní rozdíl, nehodnotí. Stírá rozdíl mezi emocí a větou, úsekem melodie a dechem, vydařenou či nevydařenou akcí. Kateřině ani moc nevadí, když někdo nesdílí její radost z vlastního prožitku. Je si vědoma krásy vlastního extrémního uvažování. Její odvaha je inspirativní. Kdo chce zapalovat musí hořet.

Skok do třpytek je akt svobody pro každého zúčastněného. Momentálně můžeme shlédnout tělo umělkyně a všechno kolem posypané světloujícím popelem, třpytkami, úlomky pomíjivé krásy. Čím více se snažíme třpytek zbavit, tím hlouběji se nám zaryjí do kůže, do oblečení prostě do všeho.

Kateřina působí na energii, je v převaze. Nikdo jejím třpytkám neunikne. Jedině snad do vlastního nitra a tam v nejzaší místnosti zase tančí a směje se ona...

Před živoucím archetypem v úctě mlčím a odmítám ho posuzovat. Umění začíná tam, kde končí jeho popis.

Zajímá dozvědět se něco víc o způsobu přemostění konfliktu, jímž je vnitřní prožitek umělkyně a odstup, který vyžaduje teoretická pozice sebekurátorství.

Otázky autorovi práce:

Jak vnímáš svoji tvorbu v kontextu umění 20století?

Jak dlouho trvá přeměna Umělkyně na Kurátorku a naopak?

Střídají se, nebo v tobě žijí obě naráz?

V čem ti překáží a v čem pomáhá ve vlastní tvorbě teoretický způsob uvažování?

Kdy a kde vzniká odstup od sebe sama?

Jsi si plně vědoma archetypu který ztvárňuješ vlastním životem?

Jak vnímáš existenci pramatky a jak se podle tebe jmenuje?

S Pozdravem a přáním všeho dobrého Darina Alster

Návrh hodnocení:

1

Vypracoval(a):

Darina Alster

Datum:3.5.2012

Podpis: